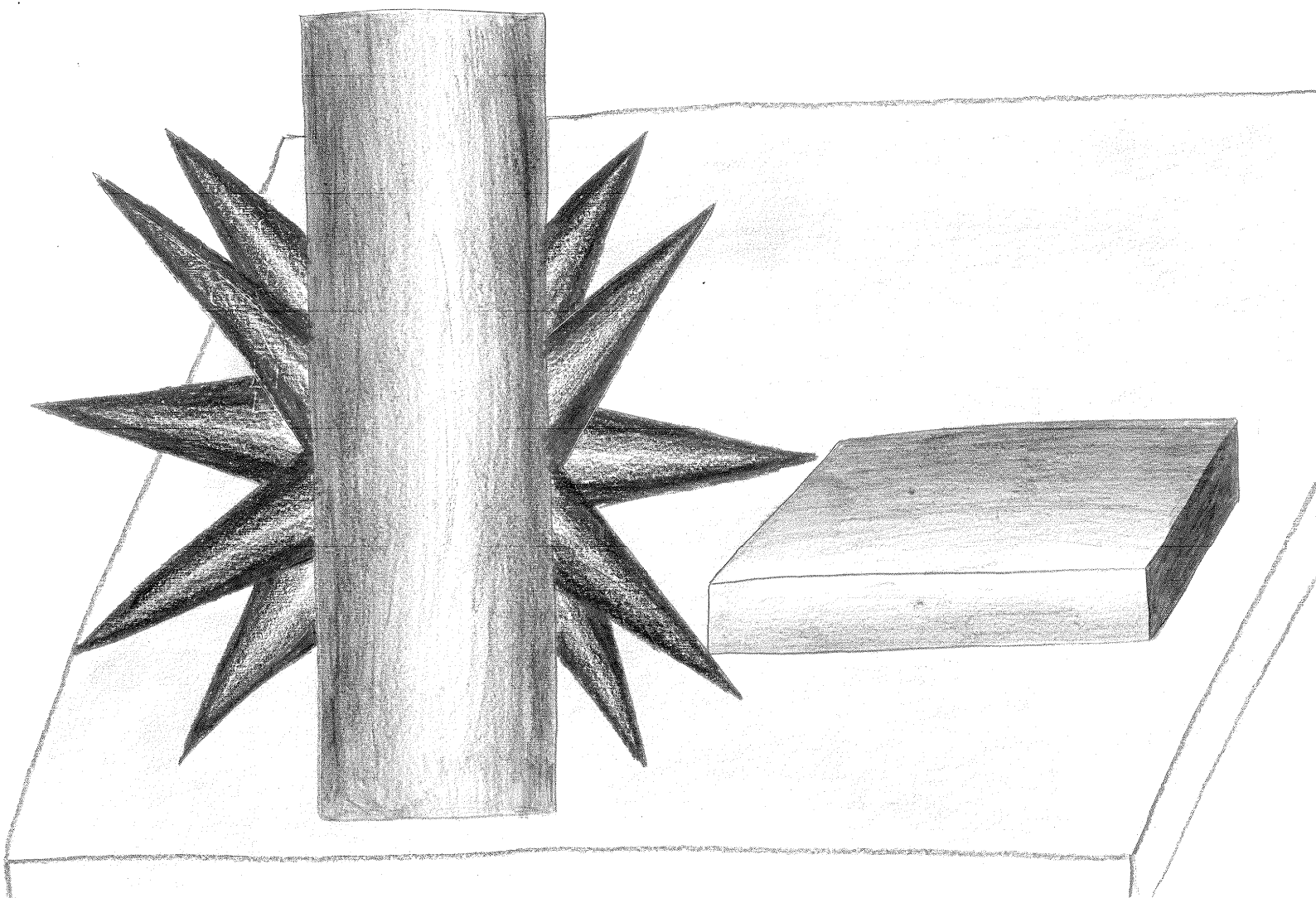

DEVĚTOSÓLSKÝ

KRÁK

Dragi devetošolci, smo ga zapravili ali izkoristili?

Čas se je z današnjim dnem iztekkel. Rad bi izkoristil še zadnji čas, ki ga morda nikoli ni bilo, da dogodke postavimo v neko odgovorno razmerje z vašim časom, prebitim na šoli. Dogodke, ki so zaznamovali določen čas in odnose. A se mi je vedno pojavljala beseda čas. Čas, ki smo ga izkoristili ali zapravili. Že pogled na papirje, ki ste jih dobili danes, pove, kdo je bil na kakšen način uspešen, kdo je po moje pametno in kdo slabo izkoristil čas, ki ga je imel na razpolago. Čas je resnično nekaj, kar ste imeli vsi. Vsi ste ga imeli enako in pomembno je vedeti, da se je vsak sam odločil, za kaj in kako ga bo porabil. Če morda povem drugače. Tisti, ki ste več časa porabili za učenje, ste si nabrali velik kredit, ki ga boste unovčili v srednji šoli. Drugi, ki vam je bila zabava pred učenjem, si boste, seveda če boste želeli uspešno končati srednjo šolo, morali vzeti čas za učenje kasneje. Čas, da nadoknadite zamujeno. Nekateri ste bili uspešni pri razporejanju časa za oboje. Nekaterim so pri tem uspešno pomagali in svetovali starši. Nad nekaterimi pa smo skupaj s starši vedno znova obupovali. Čudili smo se njihovim sposobnostim, kako so uspešni pri zapravljanju časa. Vtis je, kot da so nekateri neumnosti počeli zato, da bi postali brezčasni. Seveda je škoda njihovega časa in posredno našega, ko smo jim poizkušali dopovedati tudi to, da s časom pač ne gre tako ravnati.

Ob tem bi želel, da morda danes, jutri razmislite pri sebi, kako ste ta čas izkoristili. Razmislite, morda bi ga lahko drugače, bolje. Morda vam to v prihodnosti pomaga pri kakšni odločitvi. V življenju ni tipke undo ali control, alt, delete. Ko se nekaj zgodi, je potrebno za to prevzeti odgovornost. Dokler ste otroci, se da marsikatera neumnost še popraviti, v življenju pa je to potem težko.

Na misel mi je prišla še ena, menim, da pomembna primerjava. Dva časa. Sam sem tudi učitelj računalnikar in kot tak ne morem iz svoje kože, zato se bom dotaknil teh dveh časov. Že dolgo napovedano se dogaja. Večina računalniških programov se seli v tako imenovani oblak, sinonim za internet. Občutek imam, da je veliko naših učencev tako ali drugače že dolgo v oblaku. A o tistih kdaj drugič. Želel bi vam sporočiti, da je čas, posebej čas, prebit z resničnimi prijatelji, pomemben. Dvomim, da je to čas, ki ga za virtualne prijatelje zapravite v oblaku. Zagotavljam vam, da so prijatelji v pravem pomenu besede samo v resničnem času. In nanje lahko računate.

Izkoristiti ali zapraviti čas? Morda je meja med enim in drugim res tanka, vsekakor pa časa ne gre metati stran. Verjetno to bolje razumejo vaši starši, učitelji in starejši zagotovo. In še to, naj se tudi sam v imenu vseh na šoli zahvalim za vaš čas.

Na koncu naj vam zaželim veliko časa. Čim več časa, ki ga porabite koristno. Ne samo zase, tudi za druge in naj vam to izpopolnjuje življenje. Vzemite si čas.

Ravnatelj Aleš Žitnik

DEVETOŠOLSKI KRIK

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju, letnik XLV, šolsko leto 2009/2010, številka 2

Sodelovali učenci in razredniki 9. razredov.

Mentorica: Nada Pajntar

Oblikovanje: Marko Zupan

Risba na naslovnici: Lenka Jerele, 9. b

Natisnjeno v 100 izvodih

Cena (z DDV): 2€

Internet: http://www.o-fp.kr.edus.si/krik/krik_9_0910.pdf

E-mail: krik@-fp.kr.edus.si

Risbe:

- str. 5 in 17, Tadej Smerke, 9. A
- str. 7, Anja Karafatska, 9. B
- str. 15, Tesa Pivk, 9. B
- str. 18, Lenka Jerele, 9. b

GENERACIJA 2010

Deveti razredi so en sam privilegij.
Se skoz sam smejiijo, ustvarjajo iluzijo.
Umetniki, umetnice, Abaza jim pravi,
a zmeraj kej družga se jim rola po glavi.
Od ljubezni lebdijo, v puberteti živijo;
vedno »taglavni«, nasvete delijo.
Malo delo, veliko sranje, vsi govorijo;
ker na netu se spletne strani naredijo.

Velika želja vsakega dne,
da v tajništvo liste kopirat se gre.
Na mizi skleda bonbonov stoji
in pregrešne želje v učencih budi.
Sladkor pregrešnih v žepu pristane,
če le pogled gospe tajnice računalnik
prevzame.
Ena le želja v srcu jim tli,
da v spominu ostanejo vam prav vsi.

Tjaša Vugrin, 9. c

GENERACIJA 2010

Vsaka stvar ima svoj začetek. Vsakemu začetku sledi konec. Tako kot smo leta 2002 prvič vstopili v osnovno šolo, jo letos, leta 2010, tudi zapuščamo. Med tem se je zgodilo ogromno. Dogodki, skozi katere smo rasli in postajali to, kar smo.

Prvi šolski dan je seveda za vsakega nekaj posebnega. Prvič stopiš skozi tista velika, težka vrata tako opevane stavbe. Eni ste to storili v Kranju, drugi smo to doživeli na Kokrici. Sanjalo se mi ni, kaj vse me čaka teh osem let. Indijanček in jabolčni sok sta bila začetek moje osnovnošolske kariere. Prva prvošolska čudenja ob učenju številke 1, črke A, prvih spisov, prvič zapisana beseda MAMA, prvi računi, prvo spoznavanje okolja, risanje poti od doma do šole ... Vse to so bile prve stvari, na katere sem bila izredno ponosna, da jih znam. Podobno so sledili še trije razredi do zaključka razredne stopnje.

Ob koncu četrtega razreda se me je zopet lotila posebna trema pred novim »prvim šolskim dnevom«. Prava šola, nič več podružnica. Tako velika. Kaj velika, ogromna!!!! Občutek sem imela, da se bom na tej šoli izgubljala vsa leta do konca. Mislila sem, da bom vsa štiri leta hodila okoli in spraševala: »Oprostite, mi lahko poveste, kje je učilnica matematike, prosim?« Danes se mi misel na to zdi nadvse smešna. Učilnico matematike bi našla tudi z zavezanimi očmi, če bi bilo treba. In tisto leto 2006 je bilo tudi leto, ko smo postali 5. a. Prestrašeno sem stala pred učilnico geografije, ki naj bi menda bila moja učilnica. Kmalu je prišel naš razrednik, g. Žboga

r, ki nas je prvi seznanil z novimi pravili in načinom dela. Kmalu smo se navadili na vse novo.

Iz otrok smo se začeli spreminjati v najstnike in med nami je kdaj pa kdaj prišlo do nesporazumov. Reševali smo jih sproti in se iz njih tudi mnogo naučili. Predvsem strpnosti, ki je izredno pomembna za uspešno skupno sodelovanje. Vsaka stvar je sestavljena iz dobrih in slabih strani. Tako kot smo imeli včasih najrazličnejše težave, pa smo se velikokrat imeli lepo. Zpomniti si moramo tako slabe kot dobre stvari, saj so vse del osnovne šole. Šli smo skozi zmage in poraze, sedaj pa smo pravzaprav vsi zmagovalci. Uspelo nam je! Vsak s svojimi načrti za prihodnost se bomo poslovili. Upam, da se spet srečamo na kakšni obletnici in takrat bo čas za obujanje spominov na naš 9. a. Prepričana sem, da bomo v naslednjih letih kdaj pa kdaj ustavili korak ob pogledu na Osnovno šolo Franceta Prešerna. Na ustnice se nam bo prikradel nasmešek ob vseh dogodivščinah, ki nam jih je nudila.

Ne smem se pozabiti zahvaliti našemu razredniku, g. Žbogarju, ki nas je usmerjal skozi ta leta in vse spore reševal na miren način. Razumel je naše najstniške težave in nam želel vse dobro. Prav tako gre zahvala vsem ostalim učiteljem, brez katerih mi zagotovo ne bi uspelo doseči vsega tega. Zahvala gre tudi vsem ostalim delavcem šole, saj je vsak prispeval svoj delež.

In kaj naj vam, A-jevci, zaželim za konec? Najprej, dolge in nadvse sproščujoče počitnice. Odpočijte si in si naberite novih moči za podvige, ki vas čakajo v naslednjem letu. Potem pa seveda veliko uspeha v vašem nadaljnjem izobraževanju. Za vse držim pesti, da vam uspe postati to, kar si želite. Upam, da boste uspešno premagali vse težave, ki vam stojijo na poti. Kot je zapisala Ann Landers: *»Če bi me prosili, naj vam dam nasvet, ki se mi zdi najbolj uporaben za vse človeštvo, bi povedala naslednje: pričakuj težave kot neogibni del življenja in ko pridejo, jim z visoko dvignjeno glavo poglej naravnost v oči in jim reci: Večji sem kot ve. Ne morete me premagati.«* Bodite vztrajni in pogumni.

Tu bi po vseh pravih moral stati zaključek. A kaj napisati za udaren zaključek ob koncu? Vsak posameznik je osnovno šolo doživljal drugače. Ta konec bom zato izpustila. No, ne čisto izpustila. Konec oz. zaključek prepuščam vam. Ja, vam, A-jevci! Anžetu, Amadeju, Domnu, Mateju, Klari, Niku, Roku, Teji J., Ani, Matevžu, Vesni, Timu, Nini, Teji P., Neži, Tadeju, Teji Š., Gašperju, Meti, Lari, Tilnu, Matjažu in Emi. Vsak naj po svoje zaključi to zgodbo, ki smo jo pisali. Vsak s svojimi mislimi, občutki, željami ... Poslovili se bomo ... V spominu, čeprav mogoče čez nekaj let medlem, pa bo za vedno ostala generacija učencev 9. a, 2002/2010 ... Zapisali smo se v zgodovino naše Prešernove šole ... In tam v učilnicah, med šolskimi klopmi bo za vedno ostal delček nas. ☺

9. A

Smo idealen primer tega, kako gresta pamet in lepota skupaj – samo pogledajte nas, kar sijemo!
Žal je mama 9.a razreda kmalu po rojstvu zadnjega 24. otroka pobegnila (pravijo, da je dobila živčni zlom), tako da je oče Andrej Žbogar samohranilec. Je pa opravil odlično vlogo in nas je vsa ta leta držal na pravi poti in pazil, da se nismo izgubili v kakšnem šolskem WC-ju.
Sicer pa smo kul razred in takega sigurno ne bo več ☺

Nasvet za bodoče razrede: »Kar ti ni treba storiti danes, odloži na jutri.«

NE NASEDAJTE PONAREDKOM!!!!!!11ena

ŠOLARSKA

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
sedimo v klopeh,
vsi zaspani v tablo strmimo
in že prvo uro domov si želimo.

Drugo uro slovenščina nas čaka;
tam pa vedno vsi trpimo,
saj gospe Knapič se na smrt bojimo.

Pri slovenščini se učimo zelo pomembne stvari,
na primer besedne vrste obvladamo vsi.

Tudi stavčne člene smo se naučili,
ker bomo v življenju to veliko rabili.
Do drugih predmetov pa dobili smo odpor
in vedno čakali le na odmor.

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
sedimo v klopeh,
dokler nas domov ne spustijo
in oddahnemo si vsi,
učitelji pa tudi mi.

Teja Jarc Purgar

20. OBLETNICA VALETE

Ko sem se neko sredo vračala iz službe, sem bila pozna, ker smo imeli pacienta v kritični situaciji. Na srečo se je vse lepo izšlo. Moj mož je pobral otroka iz šole in zdaj so vsi sedel pred televizijo. Jaz sem pred spanjem še preverila svoj elektronski predal, kjer me je čakala neprebrana pošta. Najbolj me je presenetilo pismo sošolke iz osnovne šole, Vesne Lopuh, ki zdaj dela v farmacevtski industriji. Organizirala je 20. Obletnico valete.

Vesela sem bila, da se je sploh kdo spomnil na osnovno šolo. Preverila sem, če imam soboto res prosto in prosila moža, da popazi na otroke tisti večer. Poklicala sem Tejo Škofic, najboljšo prijateljico iz devetega razreda, s katero na srečo nisva izgubili stikov. Večkrat smo šli z njeno družino skupaj v hribe. Zmenili sva se, da bova šli skupaj.

V soboto sem se odpeljala k Teji, ki se res ni preveč spremenila, je pa zelo zrasla. Odpeljali sva se do šolske telovadnice, ki jo je Vesna rezervirala prav za to priložnost. Na sredini telovadnice je bila velika miza za hrano in pijačo, okoli nje pa stoli, ki so bili večinoma že zasedeni z bivšimi sošolci.

Najprej sem šla pozdravit Vesno; bila je zelo velika in na srečo ji steznika ni bilo treba več nositi. Imela je kratko frizuro, kot smo je bili vajeni, v bakreno rdeči barvi. Zraven nje je stala Ana Konc, še vedno svetlih las, spetih v čopu. Njena družina je prav posrečena: dve hčerki in sin ter prijeten mož – vsi svetlolasi. Ana pa (kot vedno) uspešna odvetnica. V kotu sta stala Teja Jarc Purgar in njen mož Domen. Z njim je skupaj že od prvega letnika srednje šole. Poleg njiju je stala Nina Nunar. Nina in Teja sta imeli obe svetle lase in sta se zelo spremenili. Pridobili sta manekensko postavo in ne bi me čudilo, če bi to res bil njun poklic. Pozdravit sem šla še Matevža Kovačiča, ki dela tam kot Ana. Seveda ne smem spustiti dvojčic Sitar, ki sta si prav tako podobni, kot se ju spominjam. Komaj sem ju še ločila. O Jeri sem že brala v revijah, saj je postala znana kritičarka. Nežo pa večkrat srečam v naši cvetličarni, kjer dela aranžmaje. Tadej Smerke je učitelj v glasbeni šoli Kranj in mojo hčerko uči klavir. Domen Dimovski prav ta teden razstavlja svoja umetniška dela v kranjskem ateljeju. Matjaž Zakrajšek igra v slovenski nogometni reprezentanci, Gašper Urana pa je svojo prihodnost našel v odbojki. Anže Bertonec je bil in še vedno ostaja računalniški genij. Tim Mlinarič je oblikovalec sloganov za neko nemško firmo. Nik Hrnčič je policist, njegov brat Rok pa pilot. Matej Gorjanc je prevajalec iz angleščine. Tilen Zabret ima doma uspešno kmetijo, Amadej Cesar pa je bogat fotomodel za najnovejšo Armanijevo kolekcijo.

Že takoj se mi je zdelo, da je kljub glasbi in nenehnemu klepetanju malce tiho. Potem pa sem se spomnila, da manjkajo Lara Vovk, Meta Vavpot in Teja Petrovič. Na srečo so mi sošolci povedali, da so se pred pol leta odpravile po svetu in so trenutno v Peruju. Kaj se je zgodilo z Emo Žmitek, pa nihče ne ve. Takoj po koncu srednje šole je z vsemi prekinila stike, tako da zdaj živi bog ve kje in upam, da je srečna.

Ko sem prišla domov, sem bila vesela, da smo se spet srečali, in upam, da se bomo tudi ob naslednji desetici.

Klara Grašič

PO ČEM SI BOSTE ZAPOMNILI 9. A?

Učitelje in učiteljice smo povprašali, kaj si mislijo o 9. a razredu. Nekateri niso imeli časa, drugi so imeli prazne glave, večina pa so z veseljem odgovorili na naše vprašanje.

G. Baša: O jej! ☺

Ga. Šuštar: Bili ste del skupine 2. nivoja. Šest vas je bilo, štirje mirni, delavni, prijazni in dve cvetki, ki sta rušili mir in delavnost v skupini. Taki so tudi moji spomini: razdvojeni, različni, odvisni od tega, katerega učenca imam v mislih. Vseeno pa vsem želim uspeh na novih poteh.

Ga. Valant: Na začetku ste bili malo težki, nato pa kar v redu. Bili ste obvladljivi in simpatični. Iz razreda je najbolj izstopal Cesar, saj je bil zelo zanimiv učenec.

Ga. Škarabot: Uuu ... Učenke ste bile zelo prijazne, nežne in »fajn« za pogovor, učencev pa nisem učila.

Ga. Knapič: Po Gorjancu in ostalih učencih.

G. Marussig: Po Cesarju, ker je »megla« in po Meti, ker nikoli nisem vedel, pri čem je.

Ga. Zdražnik: Fantje so pravo nasprotje punc. Zelo zgovorni in neprijazni. ☺

Ga. Smerke: Izogibali ste se dolžnostim in delali po liniji najmanjšega odpora.

Ga. Grilc: Bili ste izjemno mirni in sem z veseljem delala z vami. Gotovo pa mi bodo v spominu najbolj ostala Anžetova zanimiva vprašanja.

Ge. kuharici: Uf, zelo živahni. Drugače pa ste bili kar »kul«. ☺

9. B

OSEBNA IZKAZNICA

IME: se piše z veliko začetnico

PRIMEK: smo dobil po očetu

MATI: ga. Lea Žumer

ROJSTNI DATUM: 1. 9. 2006

KRAJ ROJSTVA: Kranj, OŠ Franceta Prešerna

ZAČASNO BIVALIŠČE: 1. hodnik, druga učilnica na desni.

OTROCI: V 5. b nas je na svet prijokalo kar 28. 12 bratcev in 16 sestric.

Sem Iza Krامل in imam veliko bratcev in še več sestric:

Sestrice: Tina Balažič, Ines Flajnik,
Urška Gabrič, Urška Premru, Eva Grah,
Lenka Jerele, Anja Karafatska,
Ana Marija Koradžija,
Tesa Pivk, Blažka Poklič, Pija Strniša,
Nadia Srbčič, Maša Tatič, Anja Vombergar

Bratci: Jure Berce, Matej Granula, Gregor
Drobnič, Haris Kaltak, Jan Pirnat, Jan Sušnik,
Klavdij Starman, Aleš Šilar, Jan Šiler, Tim
Zalokar, Jaka Zupan.

Pobegli član: Luka Kaurinović, Brigita Dushi

HOBİ: dihanje

POKLIC: učenje

NAJRAJE jeeeeemo in zganjamo norčije :P

Vprašali smo:

PO ČEM SI BOSTE NAJBOLJ ZAPOMNILI 9. B?

Ga. LEA ŽUMER – razredničarka

Uhhh ... tega je pa veliko. Recimo: 1. september 2006 – 28 iskrivih, radovednih in prestrašenih pogledov ... prijetno preživljanje taborov v Piranu in Marindolu ... po učno in športno zelo uspešnih učencih ... naj naj na lestvici po neupravičenem izostajanju ... veliko smeha, ko smo pripravljali nastope za pusta in novoletno rajanje ... drugačen, zabaven in aktiven končni izlet ... 15. 6. 2010 – ostalo nas je 26 zabavnih, nagajivih, klepetavih, simpatičnih devetošolcev. *Nikoli ne pozabite na prijateljstvo, ki se je med nami gradilo 4 leta.*

Ga. MARIJA KNAPIČ

Učence 9. b si bom zapomnila po njihovi prijaznosti in po tem, da sem bila njihova nadomestna razredničarka.

Ga. ZAKOTNIK

Najbolj si vas bom zapomnila po enem dogodku, to je, ko ste na šolsko tablo napisali vse najboljše in mi zapeli.

Ga. MOJCA SMRKE

Po prijaznih in vljudnih učencih, ki se vedno radi pogovarjajo.

**KATERA TRAPARIJA, KI SMO
JO STORILI, VAM JE NAJBOLJ
OSTALA V SPOMINU?**

Ga. LEA ŽUMER

Hmm ... kar ne morem verjeti, da se ničesar ne spomnim. Razen mogoče našega razrednega posebnega, ki nas je v tem šolskem letu zapustil.

SPOMINI in PRIGODE

Poškodovana ura

Spominjam se, da so se pred davnimi leti fantje dolgočasili med čakanjem na začetek pouka (nemščine, če smo bolj natančni – učijo se govoriti nemško in seveda ne vem, v čem je smisel). Zato so se odločili, da se bodo šli KDO SE DOTAKENE URE ☺☺. Ta ura je skrita na sredini glavnega hodnika in je digitalna, če jo bo slučajno kdo iskal.

Pri tej nevarni disciplini imajo prednost veliki fantje in punce ter taki z dobim odrivom.

V finale sta se uvrstila takrat ne zaspani Drobnič ter suhi Jure.

Prvi krog, ne zaspani Drobnič skoči, dotakne se ure, ampak ali bo to dovolj, da premaga suhega Jureta, ki je prav tako bivši atlet? Bomo videli.

Jure se pripravlja na svoj nastop – že teče – ali bo boljši od takrat ne zaspanega Drobniča? – Jure skoči, dotakne se ure z neverjetno močjo. Mislim, da je Jure zmagal.

Ojoj, kaj pa je zdaj to?! Kaj se dogaja z našo preljubo uro?! Ura je poškodovana ☹☹ Kako bomo pa sedaj vedeli, kdaj moramo v učilnico po koncu odmora – jej, zdaj imamo vsaj izgovor za zamujanje :D:D.

No, ura je imela na koncu lažje poškodbe, a sta jo naša hišnika uspešno pozdravila.

Naš prvi pust

Že nekaj časa smo z razredničarko razmišljali, kaj bomo na šolskem pustnem rajanju. Nato smo dobili idejo*, da bomo ŠNL (za nevedneže, to je šolska nogometna liga) navijačice in nogometaši.

In priprave so se začele ...

Punce smo prinesle obleke – miniče, ki so jih fantje kasneje oblekli. In v njih so izgledali prav sexy xP.

Punce pa smo se oblekle v nogometaše s čeladami in igra se je začela.

Prejeli smo srebrno odličje, a za prvič je bilo to kar v redu.

NAJ PONOVI MO ... no, da vidimo, koliko še znamo. *So nas učitelju sploh kaj naučili?*

Kako potenciramo ulomke z negativnim eksponentom?

Kaj je razlika med eno in dvokaličnicami?

Kako računamo pot? (enačba)

Kje je potekala soška fronta?

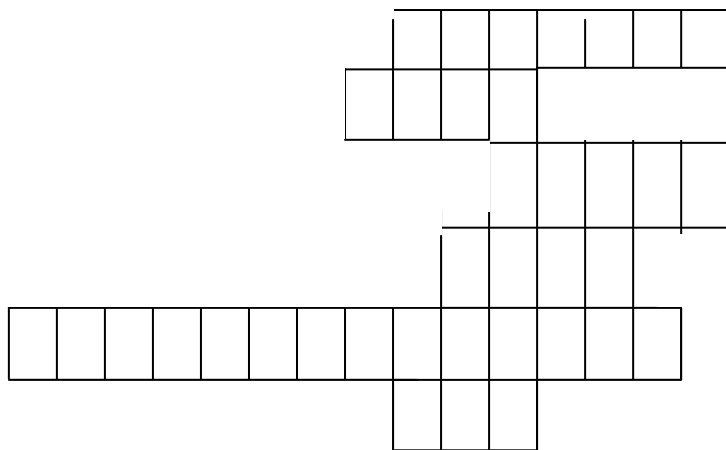
Koliko je $2 + 2 : 2 = ?$

Kaj je po poklicu Oton Župančič?

Kdaj je bila napisana Pohlinova slovnica?

KRIŽANKA: Anja Vombergar

1. Priimek učenca, ki zaradi slabe orientacije išče pamet naokoli.
2. Eden izmed krajev končnega izleta.
3. Ime največjega učenca.
4. SLOGAN: a's ti tut v'n _____
5. Prvotno število učencev.
6. Ime gospe razredničarke.

REŠITEV: 9. B _____

ZELO UPORABVNI NASVETI 'ZELENCEM'!

Ga. Lea Žumer

Učiteljica in naša razredničarka Lea Žumer se mogoče po govoricah zdi morebiti celo grozna. *A TEMU NI TAKO!* Saj, ko smo prvi šolski dan vstopili v razred vsi prestrašeni, smo ugotovili, da se čenče širijo hitro in pa predvsem površno. Ga. Lea Žumer zahteva red in zaradi tega mora, saj smo učenci vedno klepetavi, tudi kdaj povzdigniti glas. Zato se ne bojte, saj je ga. Žumer prijazna ter dobra učiteljica, ki te zna nasmejati, predvsem pa veliko naučiti.

Pa le pogumno k matematik !!

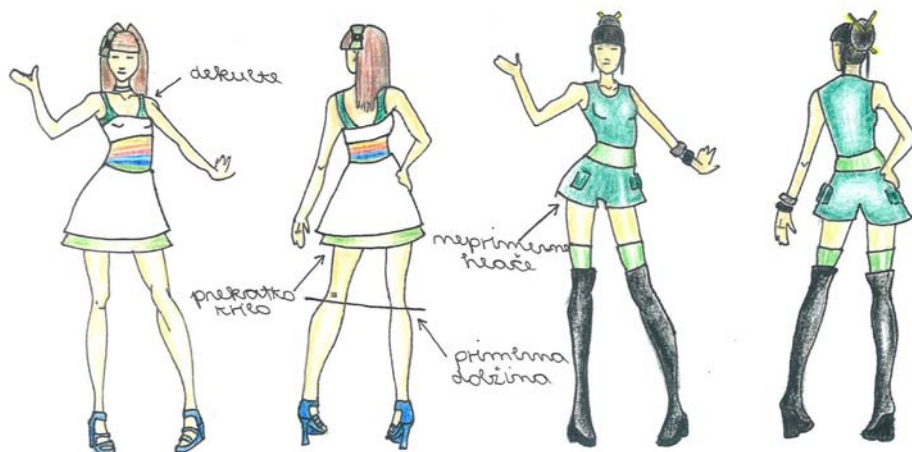
Ga. Marija Knapič

Ga. Marija Knapič je zelo resna oseba, brez smisla za humor ... lahko bi rekli tako, ampak to bi bila velika laž! Ga. učiteljica je zelo zabavna in vedno z nasmehom na obrazu. Edino pravilo, ki ga ima med poukom, je: "Ko se dela, se pa dela!" in če se ne boste držali, znate zaiti v "težave". Zato le poslušno ter pridno sodelujte in *slovenščina bo postala enostavna in zabavna!*

Ga. Daša Fabjan

Ga. Daša Fabjan je, kot se govori, zelo zabavna učiteljica. Zelo rada se šali, prav tako kot preostali učitelji in učiteljice. Ko poslušamo njeno razlago zgodovine, te posrka v čas dogajanja in zato je zgodovina zabavna. Vendar ni vse le v smehu in zabavi. Ga. učiteljica zahteva tudi red in zato nastanejo izjave oz. "grožnje", ki nam velikokrat na usta privabijo le še večji nasmeh. Vendar pozor! Ga. Fabjan se velikokrat šali, a ko gre zares, gre zares. **Zato vzemite, kar imate in ne zahtevajte še več in več, pa ne bo nikakršnih težav.**

Ko smo že pri nasvetih. Radi bi vam ponudili nekaj ne-primernih oblačil po seznamu gospoda Silvana Baše.

!Opozorilo: če te pouku glasbe ne hodite primerno oblačeni, se nam lahko zgodi, da se vopste morali presleči.

J. Rampel

9. C

OSEBNA IZKAZNICA

Mati: Mojca Smerke

Oče: ga ni/se išče

Krušna mati: Karmen Valant

OTROCI:

Sestre: Tina Begić, Marina Borković, Petra Čučnik, Sanja Dejanović, Lucija Dolenšek, Živa Fabijan, Dejana Galić, Ana Štern, Eva Štimac, Vesna Vene, Tjaša Vugrin, Polona Zupanc, Katarina Zvizdalo

Bratje: Igor Borenović, Blaž Breščak, Elvis Jusufović, Domen Kavaš, Matej Likar, Jure Mrak, Petar Topić, Erik Trobec

Padli v boju in izgnani: Monika Udir, Žan Mihelčič, Bogdan Bundalo, Tina Zelnik, Davor Popovski, Anja Orehar, Zoran Borković, Davor Radojević

Rojstvo: september 2006

Mnenje učiteljev: najhujši razred

LASTNOSTI:

- Radi delamo domače naloge.
- Vsaka ocena je pozitivna.
- Nikoli ne zamujamo (razen ko spimo).
- Pri pouku pridno sodelujemo in poslušamo DRUG DRUGEGA.
- … MISLITE DA JE VSE TO RES … ?

SLAVNE OSEBE:

- Blaž Breščak: učitelji bodo že vedeli, zakaj.
- Matej Likar: striptiz in shuffle pritegneta veliko pozornosti.
- Petar Topić: ne vemo, kako da ga. Pavec in ga. Jezeršek še nista znoreli.
- Jure Mrak: LENOBA!
- Mojca Smerke: zvesto nam stoji ob strani že 4 leta, čeprav bi nekateri že znoreli.

ZAKAJ BI
SPALI DOMA,
ČE SE
NASPIMO
V ŠOLI ?

OSNOVNOŠOLSKA PESEM

Končno naših muk je konec,
saj bo kmalu zazvonil šolski zvonec.

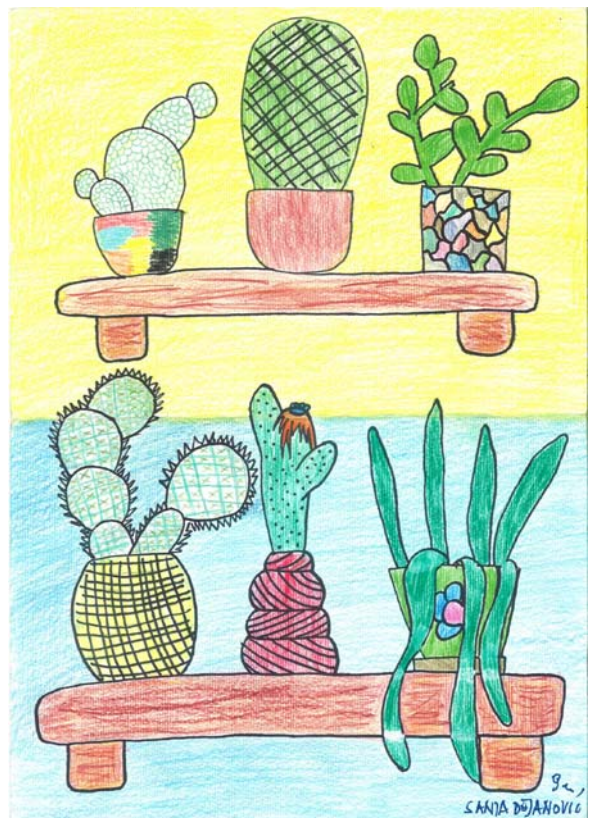
Konec nalog, spraševanja in pisanja,
konec zgodnjega vstajanja.

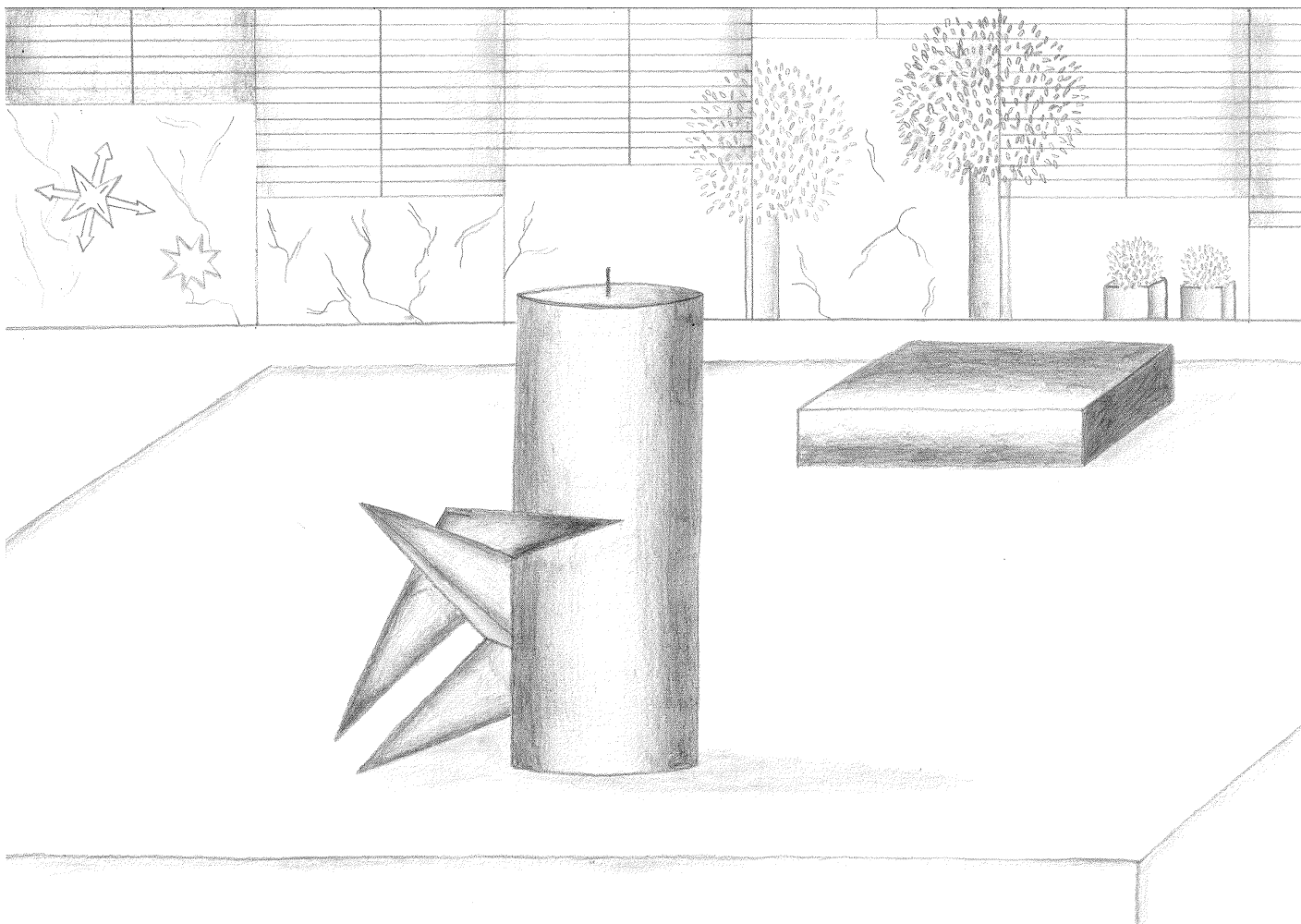
Sedaj prihajajo prijetnejša opravila,
je treba obleko izbrati, da na valeti lepi bi bili.

Pa dobre čevlje izbrati,
da se da v njih celo noč plesati.

Potem pa dva meseca možgane na pašo,
nato pa spet v klopi v srednjo šolo našo.

Tina Begić, 9. c

V SREDIŠČU DOGAJANJA – KNJIŽNICA IN ČITALNICA

Je torek, teden dni po valeti in hodim po šolskem hodniku proti knjižnici. Grem po DVD, na katerem je posnetek naše valete. Ko odprem vrata čitalnice, do mene priplava vonj po kavi, ki jo je gotovo prinesel gospod Marussig. Med hojo skozi čitalnico opazujem učence, ki igrajo karte, računalniške igrice in so kljub prepovedi na facebook-u, pa tudi nekatere, ki se blede sklanjajo nad zvezke in si poskušajo v zadnjem trenutku zapomniti kar največ snovi. Naenkrat po stopnicah iz zbornice pride gospod Mohorič in nekaj učencev naglo steče za njim. Grem naprej in prestopim verigo, ki zapira vhod v knjižnico. Čeprav je uradno zaprta, je polna učencev, ki »pospravljajo« knjige, oziroma naj bi jih, v resnici pa se pogovarjajo.

Medtem ko čakam učiteljico, se spomnim, kako polna je bila včasih, ko smo bili na šoli še deveti razredi, ki smo vse odmore preživel v knjižnici, ob pultu za sposojo, kjer smo imeli pravo malo spovednico, le da je potekala »spoved« v prijetnem vzdušju. Tam smo se pogovarjali, pritoževali in stokali naši najljubši učiteljici, gospe Knapič. Pomislim, da bo učiteljici sedaj gotovo dolgčas, ko ji ne bo nihče paral živcev ter da ji bodo bonboni ostajali, ko ne bo več nas, da bi jih jedli. Gneča je bila včasih tudi med policami, pa ne, ker bi iskali knjige, temveč ker smo se pogovarjali, učili in nekateri tudi razmetavali knjige. Vendar pa v knjižnico nismo hodili le učenci, tudi učitelji so hodili na klepet in kavo.

Ko pride učiteljica, se zbudim iz sanjarjenja in vprašam po DVD-ju. Ko ga že hoče poiskati, pride mala četita nasmejanih otrok, ki v rokah stiskajo knjige. Njihova učiteljica jih uredi v vrsto in ozmerja enega ali dva, ki sta ušla iz vrste. Učiteljica je nemudoma pozabila na moj DVD in se odpravila k računalniku, da jim vrne knjige. Naenkrat zaslišim jokav glas: »Nimam je! Vrnil sem jo že!« Približam se, da bi ugotovila, za kaj gre. Fantek je trdil, da je knjigo vrnil, na računalniku pa je pisalo, da je ni. Odpravim se med police in res najdem knjigo. Vrnem jo in razred odide. Začne se glavni odmor in v knjižnico se usujejo učenci. Kmalu je knjižnica polna smeha in pisanih šolskih torb. Nekdo mi je nekoč rekel, da bi morala biti knjižnica središče vsake šole in pri nas to tudi je.

PLONKCI IN PLONKANJE

Plonkanje je lahko zelo zabavno ali pa zelo kruto. Za izdelavo plonk listkov ne potrebuješ veliko pripomočkov. Potrebuješ samo pisalo in papir, lahko pa napišeš tudi na roko (najslabše je napisati na dlan).

Seveda ne smemo pozabiti na napotke:

- kako izdelamo plonk listek,
- pri katerih predmetih je čisto lahko plonkati,
- pri katerih predmetih je skoraj nemogoče,
- kako pazljivi so učitelji pri plonkanju.

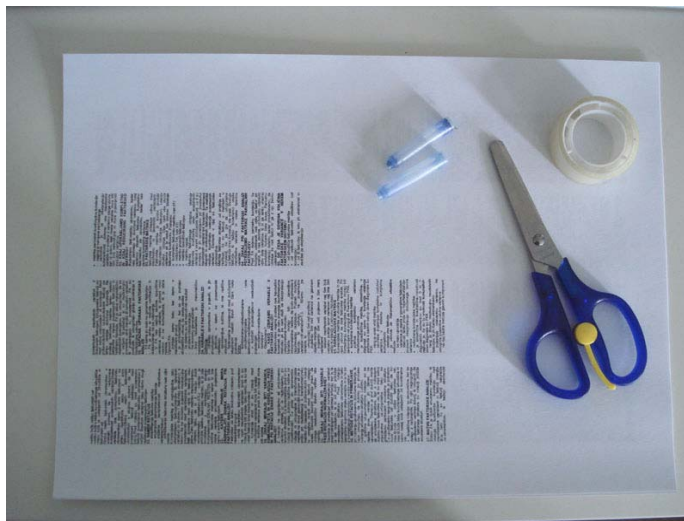
Lahko plonkanje je pri naslednjih predmetih: kemija, fizika (pri tem predmetu je zelo zaželena previdnost).

Skoraj nemogoče je plonkati pri naslednjih predmetih: biologija, zgodovina, geografija (zemljepis).

Izdelava plonkca

Potrebujemo:

- napisani plonkič,
- škarje,
- lepilni trak,
- 2 x bombica od nalivnega peresa – zamašek od kulice, flumastra ...
- manjša elastika.

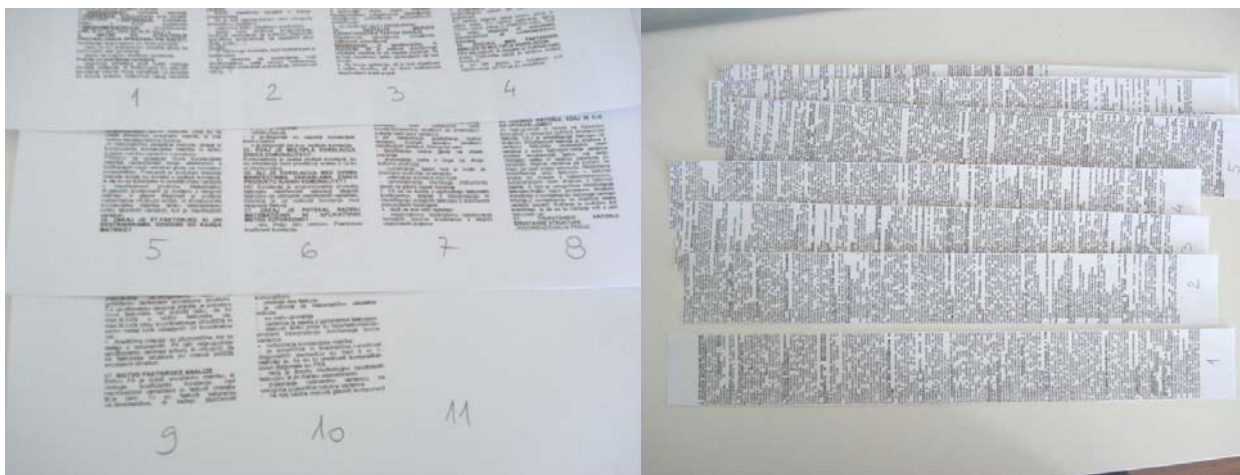

1. korak:

Napiši plonkič – font: 5; razmik med vrsticami/spacing: natančno/exactly: 4,5; 4 stolpci širine 3,5 cm. Te mere meni najbolj ustrezajo, lahko je tudi večji – glede na velikost dlani – toda naj ne bo prevelik, ker ga drugače ne moreš učinkovito skriti.

2. korak:

Natisni plonkič, označi stolpiče s številkami na dnu stolpcev, da se ti potem ne pomešajo, in jih nato tesno ob tekstu izreži.

Ko jih izrežeš, odreži še bele vrhove stolpičev, razen pri prvem.

3. korak:

Zlepi trakove skupaj, tako da drugega daš na prvega. Z lepilnim trakom zalepi obe strani, popisano in hrbtno stran. Dobil boš dolg povezan trak. Na koncu in začetku kače prilepi še dva prazna trakova.

4. korak:

Vzameš bombici od nalivke in vsako prilepiš na svoj konec kače. Nato ju zviješ v nasprotni strani, tako da dobiš med njima mostiček. Zvit mora biti zelo trdno, ker drugače ti lahko sredi pisanja razpade 😊. Vse skupaj povežeš z elastiko, ki ne sme biti pretesna, ker lahko zaustavi gladko vrtenje osi.

In stvar je končana, čaka samo še na spretnne roke, da jo uporabijo.

Vrtimo ga s palcem in držimo s preostalimi prsti v dlani. Priporočljivo je, da ga poprej poskusite doma vrteti, da se navadite na njega samega in potek vrtenja.

Eva Štimac

»TA PAMETNE« IZJAVE V RAZREDU

Učiteljica Fabjan: Anja, katere vere smo Slovenci?

Anja: Hm… muslimani?

Učiteljica Fabjan: Tim jest dala muslimani, mislm tem tok trešva, da se bo kr kadil.

Učitelj Žbogar: Katarina, kje je Amerika?

Katarina: (išče) ... tukaj je S Amerika (kaže na Evropo) in pa J Amerika (kaže na Afriko).

Učitelj Žbogar: Kako se imenuje največje slovensko letališče?

Elvis: Letališče Janeza Pušnika.

Učiteljica Toporš: Ja marija, kok je 3 x 2, no?!!

Blaž: Ja 6, učitlca.

Učiteljica Toporš: Ne, ne … 9 je.

Učitelj Baša: Katere najbolj znane skladatelje v renesansi poznaš?

Davor R.: Ja un Giovanni.

Učitelj Baša: Ja ker Giovanni?

Davor R.: Ja un, k pr šoli prodaja pizze.

Učitelj Baša: Na kateri inštrument je igral violinist v tistem času?

Anja: Hm… ja ne vem … na flavto?

Učitelj Baša: Anjaaaa, pa ime ti že pove – VIOLINIST!

Anja: Ja ne vem!

Učitelj Abaza: Sanja, a boš že tih!

Punce: Ja sej ona je čist tih … to so zdej fantje tam govoril.

Sanja: Skoz sem jest kriva.

Učitelj Abaza: Ti si tako poredna, ko greš iz šole domov, te vidim na avtobusu, kako se prerivaš.

Sanja: Jest sploh ne hodm na avtobus?!

Učitelj Abaza: Jah, sj je useeno.

OBLETNICA VALETE

Velikokrat smo zmotno prepričani, da zob časa našim spominom ne more do živega. Kako zmotno je to prepričanje, sem ponovno ugotovila danes, ko sem odprla kuverto. Presenečenje me je zadelo kot strela. Šlo je za vabilo. Vabilo na obletnico valete. Misli so mi zletele nazaj preko rojstva mojih treh otrok do poroke z mojim možem glasbenikom, pa do končanega faksa in moje učiteljske službe ... vse do osnovne šole. Trudila sem se na vso moč, da bi iz spominov potegnila tiste najzgodnejše – osnovnošolske. Ni in ni mi uspelo. Pogled mi je znova zdrsnil k vabilu ... Le kaj bom oblekla ...

Ko sem se bližala dvorani, kjer naj bi zabava potekala, je v meni rasel občutek pričakovanja. Iz razmišljanja me je zdramil glasen živžav otrok. Ozrla sem se in zagledala dobre prijatelje – družinico Kavaš. Domen se je ravno poslavljaj od žene Teje in njunih šestih otrok, ki so glasno vreščali in se očku obešali okrog vratu. Ko se mu je končno uspelo osvoboditi in je avto z njegovo družino odbrzel naprej, sva se pozdravila in se skupaj odpravila proti dvorani. Zaslišala sem tek in za nama se je pojavila rjavolaska z navitimi kodri. Za prvi hip sem se zmedla, nato pa prepoznala poteze – da, to je moja bivša sošolka Sanja Dejanović! Pozdravila sem jo in jo povprašala, kaj počne. S ponosom je povedala, da je pred kratkim prevzela mesto glavne čistilke na naši bivši šoli. Veze pa res delajo svoje.

Stopili smo skozi razsvetljeni vhod in z zanimanjem sem se ozrla okrog. V levem kotu je za klubska mizico sedela visoka gospodična, ki se ji je že na prvi pogled videlo, da je manekenka. To ni bil nihče drug kot Lucija Dolenshek. Skoraj nič se ni spremenila. V tistem trenutku je k njej prisledla nuna, se prijazno nasmehnila in začela živahen pogovor. Oči me niso varale – prav ta redovnica je bila Katarina Zvizdalo. Zanimivo ... V času osnovne šole je hodila z Juretom Mrakom. Saj res, kje pa je zdaj ta ubogi fant? Kratek pogled po prostoru me je prepričal, da ni prav nič ubog, saj je v luksuzni obleki sedel pri baru in kadir drage cigare. Pogled mu je na čase še vedno zajadral proti Katarini. Jav jav. Poleg njega pa je slonela neka čudna pojava. Ko se je obrnila, sem ugotovila, da gre za mojega bivšega sošolca Mateja Likarja! Postal je pravi hipi, kazalo pa je, da že precej časa poseda ob alkoholu in nekoliko prevelikih odmerkih prepovedanih substanc.

Na drugi strani sobe se je počasi zbirala skupina in že na prvi pogled se je videlo, da imajo intelektualno debato. Med njimi sem prepoznala Erika Trobca, znanega zoologa, ki se je posebej usmeril v proučevanje slonic in prispeval svoje članke v National Geographic. Zraven je stal Igor Borenović, ki se je z vsem srcem posvetil geometriji in postal svetovno znan matematik s kopico novih odkritij. V skupinici sem prepoznala Petro Čučnik, ki ima že nekaj let doktorat iz kemije, pred kratkim pa je začela poučevati na Oxfordu. Vsi trije so z zanimanjem poslušali Blaža Polaka. V nekaj letih je pridobil velikanski sloves kot možganski kirurg. Premotil me je vonj po pečenem mesu, ki mi je silil v nosnice. Skupaj z vonjem je v sobo vstopil Pero Topić v belem predpasniku in s pladnjem čevapčičev v roki. »Topić, čevapčnica Topić!« je vpil. Za njim je ponosno korakala Marina Borković – pardon, Marina Topić, ki je nosila kruh in zelenjavo, na glavi pa čepico z napisom "čevapčnica Topić".

Zaslišala sem razburjeno prerekanje. Nekaj metrov stran sta se pričkala dva zagreta športnika. Seveda, to sta bila Elvis Jusufović in Živa Fabjan. Večni prepir, ali je boljši nogomet ali odbojka. Šport jima pomeni največ in oba imata tudi uspešno športno kariero. V kotu sta stali moji dobri prijateljici: Polona Zupanc se je odločila za službo v turizmu in že dobro desetletje vodi turiste po kranjskih rovih. Tjaša Vugrin je postala mednarodno priznana umetnica, še posebej na področju bakrorezov. Zagreto sta se pogovarjali. Odpravila sem se proti njima.

V prostoru je vladala nenavadna mirnost, ki je po mojem spominu ni bilo v razredu nikoli. Seveda! Manjkal je Blaž Breščak. Menda je postal psiholog za hiperaktivne otroke. Kot sem izvedela od trgovke Eve Štimac, je manjkala tudi triperesna deteljica: stewardesa Vesna Vene, Dejana Galić, ki se je zaposlila kot rudarka in trebušna plesalka Tina Begić. Škoda. No, saj kaj takega je bilo lahko pričakovati. Že kot razred nikoli nismo bili celota.

Zabave se ni udeležila tudi naša razredničarka Mojca Smerke, čeprav je ona razposlala vabila. Opravičila se je z izgovorom, da neprijetnih spominov noče obujati.=)

OSNOVNA ŠOLA FRANCETA PREŠERNA KRANJU GENERACIJA 2009 - 2010